

Příběh, v němž chtějí kamenovat (Jan 8,2-11)

Pro děti:

Víte co mám dnes v truhličce? Je plný kamenů... k čemu mi asi tak budou. Co s nimi? „...“

Taky je možné házet je po někom. Kamenem je možné také pořádně ublížit. Dokonce zabít. Když člověka do hlavy zasáhne veliký kámen, tak zemře.

No a co je tu ještě? Ten je plný slov: „**TÁHNI!**“

„**DAREBÁKU!**“ „**PROMIŇ**“ „**ODPOUŠTÍM.**“ „**ZABÍT TĚ!**“

„**NENÁVIDÍM TĚ!**“ „**TO TI NEZAPOMENU**“ „**BOLÍ MĚ TO**“

„**ZŮSTANU TVÝM KAMARÁDEM**“

I slovy se dá ublížit, trestat, zranit nebo dokonce zabít. I když nekamenujeme kameny, umíme kamenovat slovy. Ve velkém i v malém.

(poslouchejte příběh „o kamenování“)

PŘEDSTAVIT figury, kterých se děti ujmu: p. VESELÝ, p. NAŠTVANÝ, pí SMUTNÁ, pí SPRAVEDLIVÁ

Brzo ráno, ještě než vysvitlo sluníčko, přišel Ježíš do chrámu.

Jen ho lidé uviděli, začali se všichni ze všech stran scházet: mladí, staří, muži, ženy, věřící, nevěřící, veselí smutní, spokojení i nešťastní.

Co vaše postavy - přidají se k tomu shromáždění taky?

„...“

Ježíš se posadil – a začal jim ukazovat, kudy vede Boží cesta naším světem – a co to s naším životem může dělat.

Kdo je tu teď hlavní postava? „...“

Najednou se dovnitř kruhu kolem Ježíše začalo prodírat několik mužů. Vypadali náramně přísně. Byli to farizeové, strážci čistoty božího lidu. A mezi nimi jedna žena.

Vypadala, že má strach, co bude – jako když dopadnou někoho, kdo udělal něco zlého.

Přísní muži se prodrali doprostřed, jako by byli ti nejdůležitější, a postavili se hned vedle Ježíše.

Poslouchej Ježíši – prý učíš, kudy vede Boží cesta naším světem.

Tady tuhle ženu jsme přistihli, jak byla nevěrná svému manželovi.

Zákon Mojžíšův nás učí, že takové máme potrestat – trestem ukamenování

Co řekneš ty? Co je správné udělat? Kudy teď vede Bí cesta?

Než uslyšíme Ježíše – zkuste se vžít do vašich postav?

Co na to řeknou ony? Jaký „kámen“ jim dáte do ruky?

„...“

A víte, co na to řekl Ježíš?

Neřekl nic.

Dobře poznal – že strážcům čistoty nejde o to najít správnou Boží cestu – ale znemožnit ho před lidmi okolo.

Místo toho si on, učitel, klekl na zem – a začal prstem něco psát po zemi.

Co tam asi píše?

Ted' nám poradí nejmenší děti, které neumějí číst ani psát.
(pojdte sem)

– hrajete si rády na zemi?

- do čeho šaháte – na písčovišti?

- do čeho – v pokoji?

- v parku nebo na zahradě?

- u rybníka?

- tady v kostele?

Příběh se odehrává – v chrámu – co na zemi – písek, tráva, parkety, bahýnko, kámen? „...“

A teď vy starší

- co nám připomene kámen – ve tvaru kamenných desek?

„...“

A o desateru se říká – že „psal prst Boží“.

Ježíš – ryje prstem přikázání. Píše, kudy vede Boží cesta naším světem.

A co tam psal, to vzápětí vyhlásí:

Postavil se – a těm přísným strážcům čistoty řekl:

Ano kamenujte. Ale ať začne ten, kdo se nikdy ničím proti Desateru a proti Pánu Bohu ani proti bližním neprovinil. Kdo je úplně čistý, bez viny.

A pak si zas klekl a psal dál po zemi.

Strážci čistoty sklopili hlavu – a jeden po druhém odcházeli. Asi se pěkně styděli.

Co na to vaše postavy? „...“ Odejdou také? „...“

Jsou vaše postavy ještě tady? „...“

A kdo tu ještě zůstal? „...“ (Ježíš a ta žena)

Co myslíte, dozví se ta žena ještě něco? A co? „...“

Ježíš se postavil – a zeptal se jí:

Ženo, kde jsou ti strážci čistoty, co ti nahnali takový strach?

A ona řekla – (s velkou vděčností a úlevou)

Nezůstal tu ani jediný.

– Ani já tě nechci soudit a trestat.

Jdi, jsi volná – povídá Ježíš. **Ale už takové zlé věci nedělej.**

Jdi, a nehřeš víc.

Líbí se to vaší postavě, nebo čekala něco jiného?

Co byste řekli, že si Ježíš z těch našich kamenů vybral?

„...“

Píseň: Před tvou tvář Pane Sv 276

Kázání pro dospělé

„A Ježíš psal v písku...“

- prstem cosi psal. Dnes nikdo neví, proč se k zemi naklonil a co tam vlastně psal - snad zapomněl to sám, když rukou šmátral tam, kde slova pramení...“ (G. Achtenberg)

Ta scéna provokuje lidskou fantazii. A navíc: když ji evangelista vložil doprostřed svého vyprávění - nikomu nedovolil, aby na ni zareagoval. Nikdo se ho neptá, co to píšeš, co má tvé gesto na kolenou znamenat?

Není to náhodou proto – abychom se zapojili také my sami? Abychom se přidali - a začli se dohadovat - co to tam ten Ježíš dělá? Co tím prstem chce tenhle básník říci?

Problém je, že si tam všichni automaticky přidávají ten písek. Přitom celá scéna se odehrává v jeruzalémském chrámě - a ten byl, jak známo dlážděn. Velkými kamennými deskami. Když se Ježíš sklónil - a prstem jako by cosi vrýval do té chrámové kamenné podlahy - chtěl evokovat jinou scénu. **Když se ve SZ mluví o prstu Božím** - je to vždy v souvislosti s Božími 10 slovy:

10 slov dostal vysvobozený Izrael na cestu ke svobodě - a přitom slyšíme, že je do kamenných desek ryl "prst Boží".

Prst Boží - ten nám na zemi ukazuje jako takové Boží ukazovátko: tudy vede cesta záchrany. Těmhle slovům věřte - a nahmatáte cestu záchrany, i když se ještě skrývá v temnotě beznaděje a otroctví. Těmhle slov se držte - a najdete cestu, která má smysl, cestu pro Boží stvoření. A těmhle slov se držte - abyste se neztratili z cesty zachráněných. Prst Boží vám ji osvětluje a vyznačuje - i když jinak okolo houstne tma - tma vašich vlastních selhání - zahušťovaná touhou ostatních vás dopadnout in flagranti - a veřejně předvést vaši vinu.

Teď tenhle Boží ukazováček kýve na nás a ptá se: Z jaké pohledu sledujete scénu z chrámového nádvoří - příběh o vině a soudu? Zůstáváte opodál - mezi těmi, co přišli Ježíše poslouchat - ale rádi by zůstali v anonymním davu? Neměli byste si už jít stoupnout někam blíž?

V Zákoně nám Mojžíš dal přikázání takové kamenovat.

A co nám k tomu řekneš ty, Ježíši? - dorážejí na něj ti, kteří se slova z kamenných desek učili odmalička a kteří teď stojí Ježíši nejbliž. A Ježíš se v odpověď skloní k zemi - a po té kamenné podlaze píše prstem. Jakoby napovídal - to jste už úplně zapomněli - kam míří prst Bí - proč vám zaznívalo deset slov - k čemu tady a zemi jste? To jste zapomněli, že v Tóře stojí "*Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hříchy*"? (Ex 34,6n) To jste zapomněli, že Hospodin odmítá hříchy - ale ne tak že likviduje hříšníky? Ježíš píše prstem - na hrubém kameni zjevuje jemnou Boží pravdu - a jakoby se mlčky ptal: To i zákon svobody chcete mít jen jako klacek na druhé? Jako alibistickou zástěnu - která dovolí upozorňovat nahlas na třisky v očích druhých - a vlastních trámů si nevšímat?

Jestli jsme mezitím sami popošli trochu blíž - zvědaví, co Ježíš na té zemi vyvádí - octli jsme se jim možná mimoděk po boku. A tak teď o to pozorněji poslouchejme - co Ježíš pronese: **Ptáte se, co vám pravím?** Jo, kamenujte. Držte se příkazů a trestů Zákona. - Ale - ať začne ten, který je bezhříšný.

Tváří v tvář prstům skloněného Ježíše - jako bychom se náhle ocitli tváří v tvář Hospodinu - který se ujímá člověka - pamatuje na něj - neodkopne hříšníka - slitovává se nad zbloudilými syny i dcerami.

Někdo to neunese. Neunese Boha, který nás zbavuje zástěrek a zástěn a zákrytů - který se staví po bok těm, na něž má dopadnout náš kamenující cit pro spravedlnost. Neunese to - a raději se obrátí - a vytratí. Vypadne z míst, kde se provozuje takové provokující náboženství. Nenechme se mýlit tím, že tu scénu umístil evangelista do jeruzalémského chrámu. V křesťanských chrámech, modlitebnách či tiskovinách se takových - co neunesli tohle provokující náboženství - našlo a najde taky dost.

A pokud jsme ještě neodešli - sledujme Ježíše. Dál - píše prstem - dál sepisuje pokračování Tóry. A až se všichni vytratí - a zůstane tam on - a ona. Ta žena. Málem bychom na ni zapomněli, protože celou dobu mlčí. Mlčí - protože koneckonců byla dopadena při provinění, které nebylo zpochybněno. Anebo mlčí, protože tuší, že Ježíš ještě neřekl poslední slovo?

"Kde jsou - ti všichni, co pro tebe žádali spravedlivý trest?"
„Před tvou tváří, Pane, nikdo nenašel odvahu - tvářit se úplně bez viny. Ani jeden.“

Tak teď sleduj, kam ukazuje prst Boží: Ani já tě neodsuzuji. Můžeš jít. Jsi volná.

Těmhle směrem totiž ukazují slova toho Boha, která jsem se teď pokoušel připomenout. Můžeš jít, člověče. Jsi volný. Ale nezapomeň, kterým směrem ty prsty ukazují. Jdi - a nehřeš víc.
Amen.

Jan 8,2-11 Sal 24.2.19 (dětské)

Píseň 209,1

In: Bože, předej své soudy králi a svou spravedlnost královskému synu, aby obhajoval tvůj lid spravedlivě a tvé ponížené podle práva. Ž 72,1

Píseň: Ž 72,1-5

Modlitba

Tvé jméno oslavujeme, Hospodine, Bože a Otče náš. Když se před tebou skrýváme, zveš nás a nalézáš. Když propadneme dojmům, žes své dílo nechal být, překvapuješ svou blízkostí. Když z tebe chceme udělat bič na druhé, zastavuješ nás svým nezměrným milosrdenstvím. Když si připadáme zavrženíhodní a bez šancí - přicházíš jako dárce záchrany. Neuměli bychom ti takto věřit - a nedokázali se k tobě takto modlit, kdyby nás k tomu nepozval tvůj příběh - tvé vyzvobození pro tvůj lid Izrael - a příběh tvého syna Ježíše. Děkujeme, že nejsme odkázáni na lidské představy či povrchní vyprávění - ale smíme užasle sledovat, jak ty sám posvěcuješ tvé jméno. Prosíme, vzbuzuj v nás pokoru - i naději a odvahu přijímat tvé dary a jít tvou cestou. Tvoř z nás společenství naplněné tvým životodárným milosrdenstvím - a uprostraň nám na cestě, kde ty chceš své svědky v tomto světě mít.

Píseň: Už přijíždí vlak Boží Sv 355

Truhlička

Víte co mám dnes v truhličce?

Je plný kamenů... k čemu mi asi tak budou. Co s nimi? „...“

Taky je možné házet je po někom. Kamenem je možné také pořádně ublížit. Dokonce zabít. Když člověka do hlavy zasáhne veliký kámen, tak zemře.

No a co je tu ještě? Ten je plný slov.

„TÁHNI!“ „DAREBÁKU!“ „PROMIŇ“ „ODPOUŠTÍM.“ „ZABÍT TĚ!“ „NENÁVIDÍM TĚ!“ „TO TI NEZAPOMENU“ „BOLÍ MĚ TO“ „ZŮSTANU TVÝM KAMARÁDEM“

I slovy se dá ublížit, trestat, zranit nebo dokonce zabít. I když nekamenujeme kameny, umíme kamenovat slovy. Ve velkém i v malém. Když zraňující slova létají z jedné i druhé strany, mezi lidmi, kteří se ještě nedávno měli rádi, těžko se dobrat, kdo za to může... Ale Ježíš nás naučil jedno krásné slovo: ODPUSŤ

Píseň: EZD 688 (Odpust Sv 233)

Pro děti Příběh, v němž chtějí kamenovat

Píseň Před tvou tváří Pane Sv 276

Kázání J 8,2-11

Píseň 451

Ohlášky

Píseň 314,1-4

Přímluvy

Otče náš

Poslání Ga 6,1-2

Požehnáni (Ž 115,12n)

Hospodin na nás pamatuje, on nám žehná: žehná domu Izraele, žehná domu Áronovu, žehná těm, kteří se bojí Hospodina, jak malým, tak velkým. Amen

Píseň Kdo na kolenou klečí Sv 148